

11 de Mars del 58

Esó mill aviar-te un refectat per carta, estimat Oriens; però com per tantu matris tinc el cor calent per les teves famúas i per la teva generositat, no em mill poder aviar en el possible.

Ja veus que t'he escrit tot; res no em queda més que la teva paraula. Fesó ella te tota la meua fe.

Étic molt contenta, esó per aviar-te que he dubtat que et recordassis de mi avui; feia tan poc que això haurien vist per encara que t'empus, res no era pas de raó que a tu et passés el matí i em fessis una mica de companyia per carta.

Siima cosa més estranya això de les famúas! esó poc fer les estar quietes. Fesó, no em entens oi? em-

sembla que jo tampo; però no soi jo
qui en té tota la culpa. Des he el-
gant d'innit o mit vespas. I m'han
fet divuit o vint cares diferents. Són
elles o sóc jo la cara-girada? Doncs
per una mica més constant.

Són tan condempnats que tempo que
encara les hi veig més; d'aurà que
m'han obert els ulls (quina cosa
més bonica més que a massa ma-
terial perquè doncs no m'han donat
el miró de truita!) que no pavo
de llegir la cosa nova. Una novena
em queda completament impenecha-
ble. El darrer. I encara més impenecha-
ble el ten ans. "això no va per tu"

Com que no se'ni deuà estar
prou calenta del repelament, et
proposo per si et sentís amb cor de
fer-me també companyia, que me
l'aclearis un soir.

Sols dir que vas fer tota la bondat
ahir a la nit? Tota, lo?

Adieu i fins amat.

Preved